

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723211516
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8723211516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., zastúpeného: JUDr. Juraj Lukáč, advokát so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, IČO: 42421152, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 21C/72/2023-169 zo dňa 31.10.2024, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Žalovanej sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o trovách konania rozhodne uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Citujúc ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 5 citovaného zákona, § 8 ods. 1 citovaného zákona, § 8 ods. 5 citovaného zákona, § 8 ods. 6 písm. a), písm. g) citovaného zákona, § 15 citovaného zákona, § 17 citovaného zákona, § 215 ods. 1 CSP, Čl. 8 CSP, Čl. 15 ods. 1 CSP, § 151 ods. 1 CSP a § 153 ods. 1, 2 a 3 CSP uzavrel, že pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy uplatňovanej žalobcom, bolo nutné presvedčivo zistiť, či žalobcovi vznikla nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. V žalobe, ani počas konania však žalobca nepreukázal tvrdenými dôkazmi pravdivosť tvrdení uvedených v žalobe, preto súd žalobu v tejto časti nároku náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia zamietol. Poukázal, že nedošlo k preukázaniu kumulatívneho naplnenia zákonných podmienok pre možnosť vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pokiaľ žalobca si uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- eur, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku väzby, kedy bol neustále v psychickom vypätí, v strese a psychickej nepohode, pri posudzovaní tohto nároku bolo potrebné oddeliť následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia. Uvedené hodnotil z dôvodu, že vo vzťahu k výkonu väzby žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že väzbu si zavinil sám. Žalobca v konaní nepreukázal tvrdenia o tom, že mala byť dotknutá jeho povest' v obci, spoločenský a pracovný život a rozklad rodiny. Preto z uvedených dôvodov žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 251 CSP a § 255 ods. 1 CSP a zaviazal na náhradu trov konania neúspešného žalobcu voči úspešnej žalovanej na základe úspechu v sporovom konaní.

3. Vo svojom rozhodnutí poukázal, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 10.10.2023 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 184.000,- eur titulom nároku na náhradu škody ušlým ziskom s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 24.8.2023 a druhým žalobným návrhom sa domáhal, aby súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 200.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 24.8.2023 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodňoval tým, že dňa 25.6.2014 bol uistený zo strany orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) o tom, že ostane v utajení a nebude trestne stíhaný. Preto podal trestné oznámenie na D. E. ohľadom možného spáchania trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Zároveň dobrovoľne vydal vojenskú útočnú pušku F. výroby značka B., vzor XX, kaliber X,XX G. XX s odstráneným pôvodným číslom a vyrazeným výrobným číslom, ktorú mu odovzdal D. E., za účelom jej ďalšieho predaja. Toho istého dňa 25.6.2014 bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru (ďalej len „ORPZ“), OKP Poprad ČVS: ORP-578/1-VYS-PP-2014 začaté trestné stíhanie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2 Trestného zákona (ďalej len „TrZ“) voči jeho osobe. Dňa 29.6.2014 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad návrh na jeho vzatie do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, o ktorom rozhodoval sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad, ktorý uznesením sp.zn. OTp/227/2014, zo dňa 30.6.2014 tento návrh zamietol. Voči predmetnému rozhodnutiu podal prokurátor sťažnosť, ktorú Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 1Tpo/1008/2014 zo dňa 3.7.2014 zamietol.

4. Uznesením pod sp.zn. OTp/178/2015-64 zo dňa 31.12.2015 bol v predmetnej trestnej veci pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami vzatý do väzby Okresným súdom Poprad z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala dňom 30.12.2015 o 15:00 hod. a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ÚVV a ÚVTOS“) v Prešove.

5. Dňa 29.6.2016 Krajská prokuratúra Prešov podala v predmetnej trestnej veci, ako aj v dvoch ďalších skutkoch, obžalobu na Okresný súd Kežmarok, na ktorom dané konanie prebiehalo pod sp.zn. 7T/81/2016. Uznesením Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 7T/81/2016 zo dňa 19.1.2017 bol prepustený z väzby z dôvodu, že mal nastúpiť výkon trestu odňatia slobody z dôvodu, že bol právoplatne odsúdený v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok sp.zn. 7T/142/2016. Po vykonaní si 12-mesačného trestu v uvedenej trestnej veci, bol na základe uznesenia Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 7T/81/2016 zo dňa 18.1.2018 opätovne vzatý do väzby, pričom väzba začala momentom prepustenia z výkonu trestu 19.1.2018 a trvala do 6.2.2018. Okresný súd Kežmarok vydal dňa 12.10.2021 rozsudok, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania všetkých troch skutkov uvedených v obžalobe a bol mu uložený za skutok v bode 2. a 3. rozsudku súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov. Voči rozsudku podal odvolanie a dňa 18.1.2023 bol na verejnom zasadnutí vyhlásený rozsudok Krajským súdom Prešov pod č.k. 5To/12/2022-2341, v ktorom odvolací súd rozhodol, že je oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako spolupáchatelstvo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 20, § 294 ods. 1, 2 Tr.z. z dôvodu, že skutok ako je uvedený v obžalobe, nie je trestným činom. Predmetný nárok si uplatnil v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a žiadal náhradu škody. Dňa 23.8.2023 bol Ministerstvom spravodlivosti SR písomne informovaný, že nedošlo k preukázaniu kumulatívneho naplnenia zákonných podmienok pre možnosť vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z uvedeného dôvodu považovali jeho žiadosť za bezdôvodnú v celom rozsahu.

6. Nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy uplatňoval z titulu nezákonného rozhodnutia uznesenia ČVS:ORP-578/1-VYS-PP-2014 zo dňa 28.6.2014 a z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe zo dňa 30.12.2015. Poukázal na § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, 3 a § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. Na základe uvedeného, mal za to, že voči nemu boli vydané nezákonné rozhodnutia, dňa 28.6.2014 uznesenie ORPZ ČVS:ORP-578/1-VYS-PP-2014, na základe ktorého od roku 2014 až do roku 2023 bol stíhaný za skutok, ktorý nespáchal, pričom od 30.12.2015 do 19.1.2017 a následne od 19.1.2018 do 6.2.2018 bol opätovne vzatý za daný skutok do väzby. Nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatnil z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre neho dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená nezákonnými rozhodnutiami. V zmysle uvedeného poukázal na § 17 ods. 1, 2, 3.

7. Náhradu škody, ktorú si uplatnil, mal predstavovať ušlý zisk. Ten oprel o Zmluvu o dielo uzatvorenú v novembri 2015 s D. E., predmetom ktorej bola výroba peletovacej linky, ktorú sa zaviazal zhotoviť do konca marca 2016, za celkovú odmenu vo výške 360.000,- eur, ktorú mu p. E. vyplatil po uzatvorení zmluvy. Tým, že bol dňa 31.12.2015 vzatý do väzby, bolo zrejmé, že nebude môcť splniť svoj záväzok, a preto p. E. odstúpil od zmluvy o dielo a žiadal vrátenie poskytnutého peňažného plnenia. H. E. musel vrátiť poskytnutú zálohu vo výške 180.000,- eur. Žiadal vypočúť D. E.. Uviedol, že mu vznikla škoda vo výške 184.000,- eur.

8. Ďalší nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňoval na základe nezákonných rozhodnutí o vzatí do väzby zo dňa 30.12.2015 v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a o vznesení obvinenia zo dňa 28.6.2014. Poukazoval, že tým, že bolo začaté trestné stíhanie voči jeho osobe vrátane výkonu väzby, predstavovalo to vážny zásah do jeho osobnej slobody a vyvolalo negatívne dopady na osobný život. Trestné stíhanie totiž bolo vedené od roku 2014 až do roku 2023, kedy vec bola právoplatne skončená, pričom bol nezákonne obvinený za skutok, ktorý nebol trestným činom a vo väzbe strávil 405 dní. Uviedol, že po vznesení obvinenia bol v neustálom psychickom vypätí, strese, psychickej nepohode, nepomohla tomu ani medializácia prípadu a trestné stíhanie a následná väzba, negatívnym spôsobom zasiahli do všetkých oblastí jeho života. Poukazoval na reportáž D. I. odvysielanú 7.8.2014 na J. D., aj na deň 30.12.2015, kedy bol obmedzený na osobnej slobode, následne vzatý do väzby, kedy spolu so svojimi deťmi, družkou a matkou sa nachádzali v rodičovskom dome, pričom celý dom mala obkľúčiť zásahová jednotka, ktorá ho cez megafón vyzývala, aby sa vzdal a vyšiel z domu. Len čo vyšiel z domu nekládol odpor, príslušníci zásahovej jednotky ho agresívne zhodili na zem a spúťali a zákrok sledovalo viacero obyvateľov. Po tomto incidente sa začala jeho izolácia od spoločnosti a priatelia ho prestali vnímať. Žil v pomerne neveľkej obci, v ktorej sa reči a informácie rýchlo šíria, všetci známi ho vnímali ako kriminálnika a zločinca. Jeho možnosť zamestnať sa ostala navždy poznačená. Negatívne prejavy nastali v jeho psychickom zdraví. Nemohol sa podieľať na výchove, byť prítomný pri významných míľnikoch v živote detí, ani vidieť ich každodenné pokroky. Deti v ňom stratili dôležitý vzor a tieto okolnosti ich navždy poznačili. K vážnemu zhoršeniu jeho psychického stavu malo dôjsť práve počas výkonu väzby. V roku 2016 ho spolu s jeho deťmi opustila družka z dôvodu, že jej bolo oznámené, že skončí vo výkone trestu odňatia slobody na 10 rokov. Vzátím do väzby v dôsledku nezákonného rozhodnutia sa rapídne zhoršil aj jeho zdravotný stav, pociťoval úzkosť, obrovskú beznádej. V súčasnosti trpí poruchou spánku a pri psychologickom vyšetrení mu mala byť diagnostikovaná porucha osobnosti.

9. Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Poukazovala na chronológiu trestných stíhaní žalobcu, ktoré vyústili až do vydania rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.1.2023 č.k. 5To/12/2022-2341, od ktorého mal žalobca odvodzovať nárok. Poukázala, že žalobca opomína uviesť podstatné skutočnosti týkajúce sa jeho trestných stíhaní i výkonu väzby, ktoré majú mať vplyv na právne posúdenie jeho nároku. Žalobca totiž dobrovoľne z vlastnej iniciatívy na OR PZ Poprad 25.6.2014 oznámil skutočnosti smerujúce k možnosti prijatia záveru o spáchaní zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, ktorého primárnym páchatelom mal byť D. E.. Na základe trestného oznámenia žalobcu vyšetrovateľ policajného zboru uznesením ČVS: ORP-578/1-VYS-PP-2014 mal dňa 25.6.2014 začať trestné stíhanie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2 Trestného zákona a následne uznesením zo dňa 28.6.2014 bolo vznesené obvinenie žalobcovi. V súvislosti so vznesením obvinenia 28.6.2014 bol zadržaný, vypočutý v pozícii obvinenej osoby, odmietol vypovedať. Vyhlásil, že voči uzneseniu nepodáva sťažnosť, že chce vypovedať pred sudcom. Na Okresnom súde Poprad 29.6.2014 bol prokurátorom podaný návrh na vzatie žalobcu do väzby, pričom súd rozhodol tak, že žalobcu nezobral do väzby. Uznesenie bolo potvrdené aj krajským súdom 3.7.2014. Žalovaná rovnako poukázala, že súbežne s trestným stíhaním pre zločin nedovoleného ozbrojovania vedeným od 11.7.2014 KR PZ v Prešove boli žalobcovi 2 mesiace od vydania uznesenia o vznesení obvinenia OR PZ Stará Ľubovňa, vznesené obvinenia aj uznesením vyšetrovateľa OR PZ Stará Ľubovňa dňa 21.8.2014 pre prečin podvodu a druhé uznesením vyšetrovateľa OR PZ Kežmarok pre zločin podvodu. Následne bol na žiadateľa Okresného súdu Kežmarok 10.12.2014 vydaný príkaz na zatknutie, odôvodnený tým, že sa nezdržiava v mieste bydliska, nedostavoval k výsluchom, nemohol byť predvedený, miesto pobytu nebolo známe a následne bol vydaný aj druhý príkaz na zatknutie Okresným súdom Poprad v súvislosti so zločinom nedovoleného ozbrojovania. Dňa 30.12.2015 malo dôjsť k zadržaniu žalobcu príslušníkmi OR PZ v Kežmarku a 31.12.2015 bol predvedený pred sudcu Okresného súdu Poprad za účelom rozhodovania o vzatí do väzby, pričom uznesením Okresného súdu Poprad bol v tento deň vzatý do väzby, ktorá začala plynúť 30.12.2015. Žalobcom podaná sťažnosť voči rozhodnutiu o väzbe, tá bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Prešove 19.1.2016 a uznesením vyšetrovateľa KR PZ

v Prešove 17.12.2016 došlo k spojeniu všetkých troch trestných stíhaní, a to zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, prečinu podvodu a zločinu podvodu do jednej veci, ktorá bola vedená Krajským riaditeľstvom v Prešove pod ČVS: KRP-128/1-VYS-PO-2014. Dňa 29.6.2016 bola Krajskou prokuratúrou v Prešove na Okresný súd Kežmarok podaná obžaloba za všetky tri skutky, ktoré boli predmetom trestného stíhania, pričom 19.1.2017 bol žalobca prepustený z väzby z dôvodu nastúpenia do výkonu trestu odňatia slobody v súvislosti s inou trestnou vecou Okresného súdu Kežmarok sp.zn. 7T/142/2016. Prerušenie väzby trvalo do 19.1.2018, kedy opätovne nastúpil do jej výkonu a v nej sa nachádzal až do 6.2.2018. Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok 7T/81/2016 zo dňa 12.10.2012 bol žalobca uznaný za vinného vo všetkých troch bodoch obžaloby, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne. O jeho odvolaní rozhodoval Krajský súd v Prešove rozsudkom 18.1.2023 sp.zn. 5To/12/2022 tak, že zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok vo výroku o vine iba za skutok II., t.j. za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami a v tejto časti žiadateľa spod obžaloby oslobodil, pretože skutok nebol trestným činom. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu ku skutku prečinu podvodu, za ktorý mu nebol uložený trest, zostal nedotknutý. Vo vzťahu ku skutku zločinu podvodu bolo potvrdené uznanie žiadateľa za vinného, za čo mu krajský súd uložil trest odňatia slobody 3 roky a 6 mesiacov nepodmienečne. S uplatnenými nárokmi žalobcu na náhradu ušlého zisku a náhradu nemajetkovej ujmy nesúhlasila.

10. Voči rozsudku podal včas odvolanie žalobca a žiadal priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Poukázal, že súd porušil základné princípy spravodlivosti a vytvoril diskrimináciu v rámci odškodňovacieho procesu, pretože nesprávne sa sústredil na okolnosti, že bol trestné stíhaný aj v iných veciach, resp. mu bol uložený trest za iné konania. Takéto skutočnosti však mohli byť zohľadnené výlučne pri stanovení výšky náhrady škody a nemajetkovej ujmy, nie však ako dôvod na zamietnutie žaloby ako celku. Je názoru, že zamietnutím návrhu v celom rozsahu odoprel mu možnosť spravodlivého zadosťučinenia za ujmu spôsobenú nezákonným konaním a rozhodnutím. V tejto súvislosti poukázal na viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu SR napr. sp.zn. 6Cdo/152/2018.

12. Napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré videl najmä v tom, že súd konštatoval, že nemá nárok na náhradu škody, keďže nepreukázal nezákonnosť rozhodnutia, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Bol však právoplatne oslobodený spod obžaloby, čo znamená, že trestné stíhanie bolo neopodstatnené a má nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a na to, že ustálená súdna judikatúra jednoznačne potvrdzuje, že oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného rozhodnutia. Napriek tomu súd žalobu zamietol, hoci bol právoplatne oslobodený spod obžaloby. Tým nesprávne vyhodnotil základ zodpovednosti štátu, keď ignoroval, že oslobodzujúci rozsudok zakladá právny základ pre nárok na náhradu škody.

13. Poukázal, že zodpovednosť štátu za škodu je pri výkone verejnej moci objektívna a štát sa nemôže svojej zodpovednosti zbaviť poukazovaním na správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré s predmetnou vecou nesúvisia. Rozhodujúci je výsledok trestného konania, ktorý v tomto prípade preukázal, že trestné stíhanie pre nezákonný skutok bolo neopodstatnené. Súd prvej inštancie nesprávne spojil ďalšie trestné konania žalobcu s predmetom sporu, čím porušil zásadu objektívnej zodpovednosti štátu. Nesprávne posúdil otázku rozsahu zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu. Existencia ďalších trestných konaní mohla byť zohľadnená iba pri určovaní výšky náhrady, nemali byť dôvodom na úplné zamietnutie žaloby. Aj podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR neprimerané zásahy orgánov činných v trestnom konaní môžu zakladať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ak dôjde k neopodstatnenému použitiu donucovacích prostriedkov alebo iných foriem zásahu do osobnostných práv jednotlivca. V tomto prípade bolo voči žalobcovi použité prepadové komando, čo predstavuje neprimeraný zásah vzhľadom na následné oslobodenie žalobcu spod obžaloby a tento zásah mal negatívny dopad na jeho rodinný a pracovný život, čo zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie postavené na nesprávnom právnom posúdení.

14. Nevykonanie dôkazu súdom, konkrétne výsluchu svedka D. E., predstavuje porušenie uvedených ustanovení § 181 CSP. Ak súd nevykoná navrhnutý dôkaz bez adekvátneho odôvodnenia, dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto súd nevyvinul dostatočné úsilie na zabezpečenie prítomnosti svedka a založenie alternatívnych spôsobov jeho vypočutia. Skutkové závery súdu nezohľadnili

rozsah alebo obsah vykonaných dôkazov a ich vzájomné súvislosti. Niektoré dôkazy boli nesprávne vyhodnotené alebo im priznaná neadekvátne dôkazná váha. Súd nesprávne vyhodnotil dôkazy týkajúce sa zmluvy o dielo a zloženia zálohovej platby, ktoré boli žalobcom uvádzané ako základ nároku na náhradu škody. Žalobca tvrdil, že zmluva o dielo bola uzatváraná, preukázal okolnosti, ktoré skutočnosť podporovali, a to predložením čestného vyhlásenia osoby D. E. a vylúčením žalobcu. Tieto dôkazy neprávom súd považoval za nepostačujúce bez toho, aby vykonal ďalšie navrhované dôkazy, čím opomenul svoju povinnosť objasniť všetky skutkové okolnosti potrebné na rozhodnutie vo veci. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že nezákonné trestné stíhanie, ktoré vyústilo do jeho oslobodenia, malo vážny dopad na psychické zdravie, spoločenské postavenie, pričom súd tieto skutočnosti prehliadol. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

15. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalovaná. Poukázala na zásadné zjednodušovanie celého skutkového stavu veci zo strany žalobcu, ktoré boli zisťované súdom prvej inštancie v konaní. Toto zahŕňa značné penzum informácií a okolností vedenia trestného stíhania voči žalobcovi a nemožno ho zjednodušať spôsobom ako činí žalobca a odvolávať sa iba na právoplatné oslobodenie žalobcu spod časti obžaloby. Samotný priebeh trestného stíhania žalobcu je totiž detailne zachytený v rámci skutkových zistení súdu v bodoch 13. až 17. napadnutého rozsudku a nemožno ho bagatelizovať spôsobom ako činí žalobca v odvolaní. Samotný Zákon o zodpovednosti za škodu obsahuje aj iné aplikovateľné ustanovenia § 5, § 8 ods. 5, § 8 ods. 6 písm. a), § 17, ktoré je nutné pri právnom posudzovaní skutkového stavu prípadu žalobcu aplikovať. Na prípad žalobcu sa neaplikuje len ustanovenie § 6 ods. 1 predmetného zákona. Snaha žalobcu o navodenie dojmu diskriminácie, či odopieranie spravodlivosti je neopodstatnená.

16. Žaloba žalobcu bola zamietnutá zákonným spôsobom po riadne vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci z dôvodu, že nedošlo ku kumulatívne preukázaniu zákonom vyžadovaných predpokladov pre možnosť odškodnenia žalobcu z titulu zodpovednosti žalovanej.

17. Pokiaľ žalobca poukazoval na nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom, opätovne argumentoval len aplikáciou § 6 ods. 1 predmetného zákona, ignorujúc komplexný priebeh trestného stíhania žalobcu v danom prípade, tento bol podrobený skutkovému prieskumu a riadnemu právnomu posúdeniu. Žalobca neuvádza vecné dôvody ním domnanej nesprávnosti napadnutého rozsudku, ale uchýľuje sa len poukazom na výsledok právoplatného oslobodenia spod obžaloby, čo je zjednodušené, keďže v jeho prípade nedošlo k oslobodeniu spod obžaloby v celom rozsahu, ale len v prípade jedného skutku, ktorý bol súčasťou celej spojenej veci. Nie je pravdivým tvrdenie, že súd prvej inštancie mal nesprávne spojiť ďalšie trestné konanie žalobcu s predmetom tohto sporu, pretože táto skutočnosť nastala už v samotnom trestnom konaní, ktorú súd prvej inštancie v danom prípade iba objektívne posudzoval a hodnotil v rámci uplatneného nároku. Zamietnutie žaloby v prípade nepreukázania kumulatívneho splnenia zákonných podmienok pre možnosť vzniku zodpovednosti za škodu nie je porušením objektívnej zodpovednosti štátu za škodu ako sa domnieva žalobca, ale je prejavom absencie predpokladov pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu. Tvrdenie, že súd žalobu zamietol z dôvodu predchádzajúcich odsúdení žalobcu a následný poukaz na judikatúru najvyššieho súdu, nemá vecný dosah pre vyvodenie jasného záveru na daný prípad. Žalobca poukazoval na použitie prepadového komanda, ktoré bolo potrebné dávať do vzťahu s uplatneným nárokom vzniku škody – nemajetkovej ujmy, v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a rozhodnutím o väzbe a tiež neposúdenia primeranosti zásahu, pri ktorom došlo k obmedzeniu osobnej slobody. Žalobca žiadne pochybenie súdu prvej inštancie v rámci právneho posúdenia veci neosvedčil a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil aplikujúc aj správne právne normy. Žalobca ani nekonkretizoval v čom konkrétne má nesprávne právne posúdenie veci spočívať.

Ak žalobca namieta nevykonanie navrhnutých dôkazov na zistenie rozhodujúcich skutočností, najmä vo vzťahu k preukázaniu zmluvy o dielo, žalovaná poukazovala na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nie je zrejme, ako sa žalobca dopracoval k použitej interpretácii, že súd je povinný vykonať všetky dôkazy. Takáto odvolacia námietka je irelevantná. Navrhovaný svedok mal v konaní dokazovať existenciu zmluvy o dielo, pričom na strane 2 repliky žalobcu posledný odsek, žalobca výslovne uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania sú nasledovné: vylúčením žalobcu, zmluva o dielo. Teda jednoznačným spôsobom v replike avizoval predloženie zmluvy o dielo v písomnej forme. Ani v jednom bode konania pred súdom prvej inštancie žalobca nezabezpečil prítomnosť pána E. ako ním navrhovaného svedka, až na druhom pojednávaní

opätovne navrhol vykonať výsluch svedka (na prvom pojednávaní sa k tomu nevyjadril), v duplike tento dôkazný návrh absentuje a avizoval predloženie písomnej zmluvy o dielo. Nikdy súd nepožiadaval o predvolanie svedka. Z toho vyplýva, že súd v konaní nemal žiadnu procesnú povinnosť a vecný dôvod na zabezpečovanie svedka E.. Svoj dôkazný návrh žalobca počas konania menil, pričom bol to práve on, ktorý mal vyvíjať dostatočné úsilie vo vzťahu k uneseniu dôkazného bremena.

Žalobca namietal aj skutkové zistenia, pričom vecne a konzistentným spôsobom nijako nespochybnil napadnutý rozsudok o tom, že neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie zmluvy o dielo a ušlého zisku. Niet pochybností, že snaží sa účelovo preklenúť dôkaznú núdzu, v ktorej sa ocitol pred súdom prvej inštancie spochybňovaním postupu súdu v otázke vykonávania a posudzovania dôkazov. Súd však nie je bez ďalšieho viazaný obsahom stranami predkladaných dôkazných prostriedkov, ale dôkazy hodnotí v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov v jednotlivých vzájomných súvislostiach. Absencia totiž jedinej relevantnej listiny, neschopnosť žalobcu zabezpečiť svedka i celkový zistený skutkový stav nemohli viesť k inému záveru, než k tomu, že žalobca existenciu zmluvy a v nadväznosti na to i vznik ušlého zisku nepreukázal. Je paradoxné, ak žalobca tvrdí, že nezákonné trestné stíhanie vyústilo do jeho oslobodenia, malo mať vážny dopad na psychické zdravie žalobcu, jeho rodinné vzťahy a spoločenské postavenie, keďže žalobca bol oslobodený len z jedného skutku, pričom za zvyšné skutky bol právoplatne odsúdený, umiestnený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody a jeho bývalá družka priamo na pojednávaní uviedla, že k rozpadu ich vzťahu by bolo bývalo došlo bez ohľadu na trestné stíhanie žalobcu. Nie je zrejmé v čom žalobca konkrétne identifikuje nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie.

Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu.

18. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Zotrvál na svojich doterajších vyjadreniach a žiadal zrušiť napadnutý rozsudok a priznať primeranú náhradu škody i nemajetkovej ujmy.

19. Krajský súd v Prešove príslušný na rozhodnutie o podanom odvolaní, vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovení § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Niet pochyb, že prvoinštančný súd vo veci vykonal rozsiahle a podrobné dokazovanie, ktoré pretavil do obsahu vydaného rozhodnutia uvedeného v odôvodnení. Z neho nepochybne vyplýva, že:

21. Žalobca sa domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia ČVS: ORP-578/1-VYS-PP-2014 zo dňa 28.6.2014, ako aj nezákonným rozhodnutím o vzatí do väzby vydaným pod sp.zn. OTP 178/2015-64 dňa 31.12.2015. Ide teda o uznesenie vyšetrovateľa ORPZ OKP Poprad, ktorým bolo začaté trestné stíhanie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2 Trestného zákona voči osobe žalobcu. Dňa 29.6.2014 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad návrh na jeho vzatie do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, o ktorom rozhodoval sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad, ktorý návrh zamietol a rovnako tak Krajský súd v Prešove, keďže voči rozhodnutiu podal aj sťažnosť prokurátor. Pokiaľ ide o uznesenie OTP 178/2015 zo dňa 31.12.2015, ide o uznesenie, ktorým bol v predmetnej veci žalobca pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami vzatý do väzby Okresným súdom Poprad z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala dňom 30.12.2015 a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby a výkonu trestu odňatia slobody v Prešove. Keďže 29.6.2016 Krajská prokuratúra Prešov podala v predmetnej trestnej veci, ako aj v dvoch ďalších skutkoch obžalobu na Okresný súd Kežmarok, na ktorom dané konanie prebiehalo pod sp.zn. 7T/81/2016, uznesením okresného súdu v tejto veci 19.1.2017 bol prepustený žalobca z väzby z dôvodu, že mal nastúpiť výkon trestu odňatia slobody z dôvodu, že bol právoplatne odsúdený v inej trestnej veci na Okresnom súde Kežmarok sp.zn. 7T/142/2016. Preto bol na základe uznesenia Okresného súdu Kežmarok 7T/81/2016 dňa 18.1.2018 opätovne vzatý do väzby, pričom väzba začala plynúť 19.1.2017 a trvala do 6.2.2018. Keďže žalobca bol následne Okresným súdom Kežmarok dňa 12.10.2001 uznaný za spáchania troch skutkov uvedených v obžalobe a bol mu uložený za skutok v bode 2. a 3. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, podal žalobca voči tomuto rozsudku odvolanie a následne 18.1.2023 Krajským súdom v Prešove pod sp.zn. 5To/12/2022 bol oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami z dôvodu, že skutok ako je uvedený v žalobe, nie je trestným činom.

22. Nebolo sporným, že žalobca väzbu vykonával od 30.12.2015 do 19.1.2017 a následne od 19.1.2018 do 6.2.2018. Tiež nebolo sporné, že bol odsúdený Okresným súdom Kežmarok vo všetkých bodoch obžaloby a následne Krajským súdom v Prešove oslobodený v skutku, pre ktoré bolo vznesené obvinenie ČVS: ORP-578/1-VYS-PP-2014 zo dňa 28.6.2014.

23. Prvoinštančný súd správne identifikoval, že žalobca sa domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia ČVS: ORP-578/1-VYS-PP-2014 zo dňa 28.06.2014 ako aj nezákonným rozhodnutím o vzatí do väzby vydaným pod sp. zn. OTp/178/2015-64 dňa 31.12.2015.

24. V zmysle § 5 právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a), písm. g) cit. zákona, právo na náhradu škody nevznikne

- a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,
- g) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

25. Odvolací súd v otázke dôkaznej situácie žalobcu považoval právny záver súdu za správny, keďže bol preukázaný skutkovými zisteniami o tom, že žalobca v konaní nepreukázal, aby rozhodnutím, ktorým mu bolo vznesené obvinenie zo dňa 28.6.2014, mu bola spôsobená majetková ujma v zmysle § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Z obsahu spisu a spisového materiálu tiež nevyplýva, aby jednoznačne žalobca preukázal, že predmetným vzneseným obvinením mu bol spôsobený stres a psychická nepohoda a že ďalšie dve vznesené obvinenia uznesenia OR PZ v Starej Ľubovni a OR PZ Kežmarok (necelé 2 mesiace od predmetného uznesenia) už naňho vplyv nemali.

Bolo preukázané, že rodinný vzťah žalobcu sa začal komplikovať už skôr a nie iba danou skutočnosťou utrpel nemajetkovú ujmu v podobe rozpadu vzťahu. Z dokazovania tiež vyplývajú zistenia, že žalobca v súvislosti so vzneseným obvinením 28.6.2014 odmietol vypovedať, vyhlásil, že nepodáva sťažnosť, chcel vypovedať pred sudcom, nevyužil právo podať opravný prostriedok, a teda nepreukázal, že škoda vznikla nepochybne práve daným nezákonným rozhodnutím a nie aj inými vznesenými obvineniami v danom čase. Preto odvoláciu námietku žalobcu o nevykonaných navrhovaných dôkazoch na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, keďže v konaní pred prvoinštančným súdom bolo riadne preukázané, že žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno.

26. Rovnako tak odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvoláciu námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvoinštančný súd podrobne špecifikoval komplexne celý priebeh trestného stíhania žalobcu, ktorý bol podrobený detailnému zisťovaniu skutkového stavu. Riadne sa vypořiadal s preukázaním naplnenia kumulatívneho splnenia všetkých zákonných podmienok pre možnosť vzniku zodpovednosti za škodu a zistil, že došlo k naplneniu jedného z negatívnych predpokladov, za ktorých náhrada škody z dôvodu zavinenia väzby nevznikne. Správne konštatoval, že zavinenie žalobcu spočívalo v dôvodoch vyhýbania sa trestnému konaniu, preto bol na žalobcu vydaný príkaz na zatknutie 10.12.2014, následne 16.7.2015 a až 30.12.2015 bol zatknutý a vzatý do väzby v dôsledku vydaných príkazov. Nebol totiž vzatý do väzby iba pre trestné stíhanie nedovoleného ozbrojovania, ale aj z dôvodu nespôupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní a z dôvodu, že sa zdržiaval v zahraničí. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na dostatočne právne zdôvodnenie rozhodnutia o tejto otázke v bodoch 39 a 40 rozsudku.

27. Pokiaľ išlo o nárok na náhradu ušlého zisku, v tomto smere prvoinštančný súd vykonal podrobné dokazovanie a správne konštatoval, že žalobca si väzbu zavinił sám z dôvodu, že nebol vo všetkých skutkoch, pre ktoré bol vo väzbe, oslobodený spod obžaloby. Nepreukázal totiž existenciu príčinnej súvislosti medzi prípadným nezákonným rozhodnutím o väzbe a vznikom škody. Krajským riaditeľstvom PZ v Prešove boli žalobcovi necelé 2 mesiace od vydania uznesenia o vznesení obvinenia OR PZ Stará Ľubovňa zo dňa 21.8.2014 pre prečin podvodu, vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa OR PZ Kežmarok 22.8.2014 pre zločin podvodu, v súvislosti s ktorým bol Okresným súdom Kežmarok vydaný príkaz na zatknutie, ktorý bol odôvodnený, keďže žalobca sa nezdržiaval v mieste trvalého bydliska. Dôvodom totiž na zatknutie a následné vzatie do väzby nebol iba príkaz vo veci nedovoleného ozbrojovania dňa 6.7.2015.

Správne boli úvahy súdu o tom, že aj keď žalobca sa mal dohodnúť v novembri 2015 o existencii zmluvy o dielo, nepreukázal, že práve vzatím do väzby pre skutok nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, nemohol realizovať zákazku. Mal si byť vedomý v novembri 2015, že je trestne stíhaný aj pre skutky na iných okresných súdoch, a to Okresnom súde Kežmarok a Okresnom súde Stará Ľubovňa a že s OČTK nespôupracuje a môže byť naňho vydaný zatykač. Navyše v danom čase sa mal nachádzať mimo územia SR. Napriek tomu, že mu tieto skutočnosti boli známe, tvrdil, že uzavrel zmluvu o dielo v danom období, kde výsledok diela bez ohľadu na väzbu pre ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami bol neistý a musel počítať, že ho nesplní z dôvodu, že bude musieť trest v súvislosti s trestným stíhaním na Okresnom súde Stará Ľubovňa, resp. na Okresnom súde Kežmarok vykonať.

So záverom prvoinštančného súdu o nevykonaní dôkazu výsluchom E., svoje rozhodnutie rovnako riadne odôvodnil a odvolací súd sa s tým stotožnil.

28. Odvolací súd po vykonanom prieskume napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorý vo veci vykonal podrobné dokazovanie, mal za to, že priebeh trestného stíhania žalobcu bol detailným spôsobom zachytený, z neho vyvedené skutkové zistenia a k nemu prijaté aj jasné právne závery. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacími námietkami žalobcu, aby išlo o nesprávne posúdenie veci, keďže súd prvej inštanacie vo veci správne právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na príslušné ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (body 35. až 47. odôvodneného rozhodnutia) aj s využitím ust. § 8 ods. 6 písm. a) tohto zákona.

29. Námietku žalobcu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nevykonaním navrhnutých dôkazov prvoinštančný súd riadne odôvodnil v bode 75. rozhodnutia v spojitosti s odkazom na príslušné ustanovenia § 215 a Čl. 8 CSP.

30. V zmysle § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Z predmetného ustanovenia CSP vyplýva, že súd vykonáva v zásade iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Sám má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a výnimky ustanovuje odsek 2 a 3 tohto ustanovenia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že spôsob vykonania dôkazov má svoje opodstatnenie v postupe súdu a zodpovedá skutkovým zisteniam, ktoré vyplývajú zo spisu.

31. Žalobca si uplatňoval náhradu škody, ktorá mala predstavovať ušlý zisk a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Pri oboch týchto nárokoch bolo nutné uniesť nielen dôkazné bremeno, ale aj v zmysle osobitého zákona, ktorý takéto nároky odškodňuje (č. 514/2003 Z.z.), naplniť podmienky úspešného

uplatnenia uvedené nielen v § 8 ods. 5 citovaného zákona, ale aj v § 8 ods. 6 písm. a) a g) citovaného zákona a prijať aj závery, či predmetnú väzbu, či trest, si táto osoba nezavinila sama.

Odvolačný súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec skutkovo i právne správne posúdil.

32. Z týchto dôvodov mal odvolačný súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a preto napadnutý rozsudok potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolačný súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi vo výške 100 %, o ktorej rozhodne prvoinštančný súd.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).